

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1132

24.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

A fehér faj meg nem énekelt hősei

5. rész

Eoin O'Duffy

A fehér ember harca a túlélésért a Harmadik Birodalomban a 20. század legnagyobb vívmánya volt. Kevésbé emlékeznek azonban ugyanerre a küzdelemre Írországbán. Az ír nép, csakúgy, mint minden más árja nemzetiség, fajunk vértestvérei. A zsidók nem tesznek különbséget köztük és a világ többi nemzsidója között, és minden ilyen potenciális áldozatot csak sok "gojim"-nak tekintenek, ami a nem zsidók megvetésére szolgáló, "ostoba jószágot" jelentő kifejezés. Mint ilyenek, az írek sem voltak kevésbé védettek a zsidó aljasságtól, mint a németek, akik Adolf Hitlerben találták meg faji megmentőjüket. Így Írorság legjobb elemei is úgy tekintettek az ő

Eoin O'Duffy

ideológiájára, mint arra a kardra, amellyel megmenthetik a földjüket az egész emberiséget fenyegető közös fenyegetéstől.

A modern gael faji mozgalom gyökerei az Ír Szabad Állam, az 1920-as években az idegen megszálló erők felett aratott részleges győzelemmel létrejött Dél-Írország köztársaságának zűrzavarából és csalódásából nőttek ki; észak továbbra is brit kézben maradt (és maradt). Az így létrejött dublini állam azonban hemzsegett a korrupciótól és a kollektív felelőtlenségtől, amely minden demokráciára jellemző. Az ír hazafiak áldozatos munkáját a liberálisok és konzervatívok civakodása és vesztegetése között elherdálták, miközben reménytelenül vergődtek a világméretű depresszió torkában. A politikai botrányok és a gazdasági nyomorúság e demokratikus boszorkányfőzetéből Írország fölött először tört fel a marxizmus bűze. A korábban nacionalista és hősies Ír Köztársasági Hadsereget megfertőzte a liberális demokrácia e törvénytelen ivadéka, míg a szemtelenül bolsevik Forradalmi Munkáspárt a kalapáccsal és sarlóval átítatott vörös rongyait a szomorú Dublin utcáira akasztotta.

Az 1916-os és az 1920-as évek Írország felszabadításáért kirobbant felkelések veteránjait kommunista bandák verték meg, vagy hisztérikus marxisták tömegei ordították le, akik nyíltan úgy tekintettek a kis Írországra, mint csupán egy ugródeszkára az ő rothadó világforradalmukhoz. A nemzeti felforgatásnak ugyanaz a mintája, amely az összes többi európai államban kialakult, áterjedt a Brit-szigetekre, és ugyanaz a nemzetközi zsidó csöcselék követte el. A veteránok önvédelmi céllal összefogtak a Katonai Bajtársak Egyesületében. Costello, a korabeli Írország modern történésze így jellemezte ezt: *Ebben az országban spontán mozgalom alakult ki a nép jogainak és szabadságjogainak védelmére. Ezt a bizonyos mozgalmat, bármennyire is spontán volt, semmilyen módon nem szervezte, tervezte vagy támogatta semmilyen politikai párt vagy politikus. Az A.C.A. spontán jött létre, mert a kormány, amelynek kötelessége lett volna megvédeni polgárai jogait, elhanyagolta kötelességét, mert úgy gondolta, hogy saját érdekeiknek megfelelően figyelmen kívül kell hagyniuk az ország minden részén zajló huliganizmust."*

A kommunista reakció heves volt, de a liberális hatóságok, akiket maguk is megzavart a baloldali vírus, nem nyújtottak segítséget azoknak az embereknek, akik lehetővé tették az ír szabadállamot. Így az elkeseredett A.C.A.-tagok a frissen győztes német rohamosztagosokra néztek, mint önvédelmi példára, és 1933. április 8-án Dublinban megszületett a kékinges mozgalom. Adolf Hitler barna inges S.A.-ját példaképül használva az ír katonák az A.C.A. legfiatalabb (lélekben és

testben is), legradikálisabb elemeit képviselték. Most már a veteránoknak volt egy ökle, amellyel visszavághattak. Az antikommunisták szólásszabadsága azonnal helyreállt, és ahelyett, hogy a hazafiak a vörös gengszterek áldozatául estek volna, a marxisták hirtelen a verés véres végén találták magukat. A kék színt azért választották, hogy az Egyesült Írországot szimbolizálja, amit az egész országot körülvevő kék óceán jelképezett.

A kékingesek megválasztják vezetőjüket

Júniusban a kékingesek egyhangúlag Eoin O'Duffyt választották meg vezetőjüknek. Ő volt az utolsó becsületes ember a kormányban, és kirúgása a demokratikus politikusok által, akik gyűlölték őt, mert nem tudták megvesztegetni, országos botrányt okozott. A 41 éves, robusztus, szőke hajú O'Duffy az országos rendőrfőnök és a polgárőrség tábornoka volt. Maurice Manning, a kékingesek modernkori történésze szerint: *"O'Duffy erős és nagyon független rendőrfőnök volt. Volt érzéke a nyilvánossághoz, és az 1920-as években gyakran szerepelt a címlapokon. Rendkívül ismert volt az egész országban. Vezető tagja volt a Nemzeti Atlétikai és Kerékpáros Szövetségnek, és ő irányította az 1932-es olimpiai játékokon rendkívül sikeres ír csapatot. A függetlenségi háborúban sikeres, extravagáns parancsnok volt, és végül a vezérkari főnök helyetteseként és Michael Collins tábornok (aki a felkelést vezette) közeli bizalmasaként végezte. 1922-ben rendőrfőnökké nevezték ki, majd az 1924-es lázadás után egy ideig a hadsereg vezérkari főnöki posztját töltötte be. Ennek következtében igen széles körben ismerték, és úgy tűnt, hogy jelentős független pozícióban van."*

Kékinges kinevezésekor O'Duffy volt Írország leghíresebb alakja. "Erőtelmes és hozzáértő szervező hírében állt". O'Duffy "pimasz, barátságos személyisége olyan figurává tette őt az országban, aki vetekedett de Valerával". 1933. július 20-án, a dublini Hibernian Hotelben tartott A.C.A. gyűlésen O'Duffyt egyhangúlag választották meg a szervezet élére.

O'Duffy azonnal átalakította a kékingeseket az újonnan létrehozott Nemzeti Gárda jobb karjává. Ennek deklarált célja a "nemzeti érdekek és a társadalmi kultúra" védelme és "minden osztálykülönbség eltörlése" volt. Írország újraegyesítésének előmozdítása. Szembeszállni a kommunizmussal és az idegen irányítással és befolyással a nemzeti ügyekben. Írország ifjúságát a konstruktív nemzeti cselekvés mozgalmában vezetni, és előmozdítani és fenntartani a társadalmi rendet. Elősegíteni a munkaadók és a munkavállalók összehangolt nemzeti szervezeteinek

megalakulását, amelyek a bíróságok segítségével hatékonyan megakadályozzák a sztrájkokat és a lockoutokat, és egyhangúan összeállítják az ipari nézeteltéréseket". A tagság már nem korlátozódott a veteránokra, hanem nyitva állt "minden ír születésű vagy származású állampolgár" előtt; ahogy Manning írta, "az egyetlen személy, akit ez alól kizárnának, a zsidók lennének". O'Duffy kijelentette, hogy "Hitler volt a legnagyobb ember, aki valaha is volt Németországnak", és megígérte, hogy az ír kékingesek, akárcsak a Führer barnaingesei, "fajunk szellemével fognak visszavágni" a közös zsidó ellenségnek.

O'Duffy dinamikus vezetés és a kékinges ideológia kombinációja országos elfogadottságú népi robbanást eredményezett. Ahogy Manning írja. *Az új mozgalom hatása azonnali és drámai volt. Néhány hónapon belül az állam minden részén voltak tagjai és fiókjai. Korábban semmi ilyesmire nem volt példa.*"Mindössze három nappal O'Duffy kinevezése után a Kékingesek tagsága 5000 új követővel ugrott meg. Mégis, a Nemzeti Gárda egy közzétett, a céljait ismertető cikkében mindent elkövetett, hogy elrettentse a klubbistákat vagy bárkit, aki nem vette halálosan komolyan a mozgalmat: *A Nemzeti Gárda nem a meggyőzésre, hanem a harcra támaszkodik. Harcra szerveződik, és olyan tagokat akar, akik nem riadnak vissza a harctól, ha a felkészültség látványa Sittre vág, hogy elriassza a támadást.*" De az ír nép legjobb és legkeményebb elemeihez intézett ilyen felhívások nem maradtak hallatlanul. "Az ilyen típusú cikkekkkel párhuzamosan - írja Manning - *nőtt és terjedt el a kék ing viselése, és hamarosan az ország minden részén mindennapos látvány volt.*"

A támogatás nagyrészt a farmerek, a gyári munkások, a diákok és természetesen a veteránok részéről érkezett, akik mindannyian az ír nép emberi alapját képezték. Az ország nagy gondolkodói sem maradtak ki a Nemzeti Gárdából. Korai hívei voltak James Hogan, a Corki University College történészprofesszora és Michael Tierney professzor, a dublini University College elnöke. "Yeats (William Butler Yeats, a nagy és híres költő) - aki szívében a jobboldal embere - annyira megtetszett neki (O'Duffynak), hogy menetdalt írt a kékingesek számára." A demokrácia végletes korrupciójától undorodva és a marxizmus fenyegetésétől feldühödve olyan nagy számban csatlakoztak a Nemzeti Gárdához, hogy 1933 végére már 30 000 kékinges volt. A következő év vége előtt O'Duffynak több mint 120 000 követője volt. Ez egy Írország méretű országban igazi tömegmozgalmat jelentett.

A dublini menet

Legnagyobb egyéni erődemonstrációjára 1934. augusztus 13-án került sor. Ekkor már sok ezren vettek részt a Nemzeti Gárda gyűlésein szerte Írországra. De a dublini menet nem kevesebb, mint 20 000 kék inges gyűlt össze az ország minden részéből. Céljuk azonban nem az volt, hogy szembeszálljanak a hatóságokkal, hanem hogy szertartást rendezzenek a függetlenségi háború elesett veteránjai emlékére. Alig indult el a menet, amikor már több mint fél mérföldes volt. *Kétségbeesetten tudatában annak, hogy Mussoliniből hogyan lett Il Duce, a kormányzat gyanította, hogy O'Duffy kedvet érezhet arra, hogy elidőzzön, ha eljut a kormányépületekig. Ennek megfelelően felelevenítette az 1931-es közbiztonsági törvényt. Felállították az S-divíziót (géppisztollyal és kézigránáttal felfegyverzett rendőrök), újjáélesztették a katonai bíróságot és betiltották a felvonulást."*

O'Duffy békés szándékai nyilvánvalóak voltak, de a tüntetése volt az egyetlen ürügy, amire a liberális-konzervatív politikusoknak szükségük volt, hogy betiltsák a mozgalmat. Egyszerűen megváltoztatta a nevét Fiatal Írországra, amelyet szinte azonnal betiltottak, de ugyanolyan gyorsan újra felbukkant, mint az Ifjúsági Liga. Végül, miután a hatalom újabb kísérletet tett a mozgalom bírósági úton történő felszámolására, az Egyesült Írország Párt, a Fine Gael néven alakult meg. A címet egy olyan kifejezésből választották, amely az 1923-ban Párizsban tartott ír faji kongresszuson merült fel. A névváltoztatások során minden kékinges szerveződés megmaradt, miközben a demokratikus kormány O'Duffy követőinek kriminalizálására manőverezett. De Valera bejelentette az ír szenátusnak, a Dailnek: *Nem fogjuk megengedni, hogy az emberek egyenruhában vonuljanak fel. Ez végleges. Amikor ez odáig eljut, úgy gondoljuk, hogy veszélyes szakaszba jutottunk, és a kormánynak kötelessége közbelépni. A kormány minden rendelkezésére álló erőt be fog vetni, hogy ezt megakadályozza. "*

O'Duffy nyilatkozata éles hangú válasz volt: *Mi egy jogi testület vagyunk. A ruha, amit viselünk, legális. Szinte hihetetlen, hogy egy kormányt annyira elvakít a politikai ellenfelei iránti gyűlölet, hogy betilt egy olyan szervezetet, amelynek minden tevékenysége a legteljesebb vizsgálat tárgya, és amelynek minden célja becsületes és jó, miközben megengedi, hogy Dublinban két kommunista központ maradjon nyitva, és az egész országban mindenféle kommunista tevékenységet folytassanak. A Kék-0-ingekben nincs semmi illegális, és semmilyen tiltás vagy rendelet nem teheti illegálissá a viselését!"*

A kormány képmutató próbálkozásai ellenére a Fine Gael szinte egyik napról a

másikra a második legnagyobb politikai szervezetté nőtte ki magát Írorszáiban. A Rendszer nyilvánvaló és hisztérikus erőfeszítései, hogy kriminalizálás céljából kiemelje azt a mozgalmat, amely reményt adott Írországnak, szándékos változást idéztek elő a közhangulatban. Még azokat az egyébként becsületes embereket is megdöbbenetette de Valera magától értetődő zsarnoksága, akik nem értettek teljesen egyet a kékinges eszmékkal. Manning írja: *Valóban, e párt megalakulása - és minden bizonnyal a megalakulásának módja - sokat köszönhetett a kormánynak a Nemzeti Gárda betiltásáról szóló döntésének. Kezdett úgy tűnni, hogy a kormány súlyosan elszámította magát a kékingesek betiltásáról szóló döntésével, mert ahelyett, hogy O'Duffy meggyengült volna, most egy egységes ellenzéki párt élén állt, és ahelyett, hogy szétfűzta volna a mozgalmát, most egy sokkal nagyobb szervezet részeként új és megerősödött pozíciót kapott."*

Miközben a Fine Gael jelöltjeit törvényesen beválasztották a Dailbe, a liberális-konzervatív politikusok félretették "alapvető nézeteltéréseiket" a kommunista gengszterekkel, hogy közös ügyet csináljanak a kékingesek ellen. A rendőrség provokáció nélkül rajtaütött és bezáratta az Egyesült Írország Párt dublini székházát, éppen akkor, amikor a Fine Gael egyik tagját elrabolták otthonából és halálra verték az I.R.A. vörösök. Hugh O'Reilly, az első kékinges mártír, jelentős módon Mussolini római bevonulásának 18. évfordulóján, október 29-én halt meg. A következő nyáron az S-rendőrség tüzet nyitott fegyvertelen kékingesekre, megölve egy 18 éves elvtársat. Manning írja: *"A Különleges Rendőrségnek a tömegre való tüzelés során tanúsított magatartását később a Legfelsőbb Bíróság Hanna bírójának szigorúan elmarasztalta, aki úgy jellemezte őket, mint egy kivétel nélkül ezen a tiszteletre méltó szerven"(A Polgárőrség). A corki lövöldözés országsszerte hatalmas kékinges felháborodást váltott ki. A halott férfi fiatalok, az egész incidens drámaisága és a rendőrség túlzott és önkényes reakciója együttesen új szintre emelte a kékingesek haragját. A város és O'Duffy sírjánál elmondott szónoklata minden elemében egy érzelmi kiáltás volt a kékingesek számára, hogy fokozzák ellenállásukat."*

A Tralee-ben egy U.I.P. gyűlésen kitört rendkívül heves csata során bombák robbantak, autók lángoltak fel, és maga O'Duffy is csúnya sebet kapott egy kalapáccsal hadonászó vörösöktől. De a kékingesek sokkal többet adtak, mint amennyit kaptak, mivel elkezdtek verni a marxistákat az I.R.A.-ban és azon kívül is a jól megérdemelt kihalás felé. A Fine Gael növekvő népszerűségének jele az ír tömegek körében az országos választásokon mutatkozott meg, amikor a legelső szenátusi választáson a második helyet szerezte meg. 1935 folyamán a kékingesek mindannak ellenére, amit a rendszer és a kommunisták a nyakukba tudtak varrni,

sikerről sikerre haladtak, mígnem fejlődésükre az ír partokon túl is felfigyeltek. Augusztus 19-én O'Duffy-t meglátogatta Terje Ballsrud, a norvég fasizmus vezetője, december 15-én pedig a kékingesek képviselői képviselték Írországot a svájci Montreaux-ban megrendezett Nemzetközi Fasiszta Kongresszuson, ahol olasz, francia, spanyol, portugál, osztrák, belga, holland, dán, norvég, litván, görög, román és svájci elvtársak vettek részt. Manning azt írja, hogy O'Duffy "nagy megtiszteltetésnek tekintette, hogy a Nemzetközi Fasiszta Kongresszus munkaügyi bizottságába választották".

A kék pólósok betiltották

Mivel a presztízs mind otthon, mind a tengerentúlon nőtt, úgy tűnt, hogy O'Duffy és híveinek légioi a végső hatalomra lesznek hivatottak Írországbán. Egy Westportban tartott szabadtéri gyűlésen azonban a kékinges mozgalom hirtelen véget ért. Ahogy Manning elmeséli: *Kettős rendőrkordon vette körül az emelvényt, és a rendőrlaktanya előtt két teherautónyi hadifelszerelésben lévő katonaság állt. A rendőrség más csoportjai elzavarták mindazokat, akik kék inget viseltek. O'Duffy távollétében a fő szónok Fitzgeraldteney volt, és egy több mint 60 (kékinges) lovasból álló menet élén közelítette meg az emelvényt. A gyűlés megkezdődött, és körülbelül fél óra elteltével O'Duffy a tömeg szélére csúszott, ahol a rendőrség azonnal bekerítette. Dulakodás következett, majd támogatói egy csoportja kimentette, és vállmagasságban az emelvényre vitték, ahol elkezdett beszélni. Még be sem fejezte az első mondatát, amikor a rendőrfelügyelő letartóztatta, aki utána mászott fel a peronra. O'Duffy nagyszámú rendőr vette körül, és a rendőrlaktanyába vitték, ahol szigorú őrizet alatt helyezték el. A gyűlés közben teljes zűrzavar közepette folytatódott. Üvegek és kövek zápora zúdult a peronra, és a fennmaradó szónokokat nem lehetett hallani a fűlsiketítő zajban. Mielőtt a gyűlés véget ért volna, O'Duffy két prominens támogatóját letartóztatták, mert kék inget viseltek, és vezetőjükkal együtt őrizetbe vették őket."*

A westporti rendőrségi zavargás a szólásszabadság meggyilkolása volt Írországbán. De Valera kriminalizálta a Fine Gael-t. Már az is törvényellenes volt, hogy valaki kékinges volt, és mindenkit letartóztattak, aki bármilyen megnyilvánulási formában megkísérelte kifejezni kékinges véleményét. E könyörtelen zsarnokság nehéz keze alatt szó szerint több ezer U.I.P.-tiszte és támogatót, sőt a szervezethez nem kötődő szimpatizánsokat is őrizetbe vettek. Az e csatlakozók ellen felhozott vádak sem voltak csekélyebbek. Ned Cronin parancsnokot, O'Duffy helyettesét felbujtással vádolták. Hónapokig tartó

bebörtönzés után ártatlannak találták, de ismét vádat emeltek ellene, ezúttal "illegális szervezetben való tagsággal". A bíró közölte a bírósággal, hogy ha Cronin nyilvánosan elítéli a kékingeseket, akkor minden vádat ejtenek ellene. A parancsnok egy pillanatnyi habozás nélkül a börtönbüntetést választotta. O'Duffyt számos képtelen vádpont alapján tartották fogva, amelyek közül egyiket sem tudták megragadni még a legbosszúállóbb ügyészek sem. Szabadulása után azonban azt tapasztalta, hogy az Egyesült Írország Pártot gyakorlatilag lefejezték, vezetői még mindig börtönben vannak, és jogi státuszuk "bűnszervezet tagjává" vált, amelyhez való csatlakozásért börtönbüntetés jár. A demokráciának álcázott zsarnokság teljesen leleplezte magát, de a mozgalom nem maradhatott fenn többé nyilvános jelenséggént, és a hívei nem voltak hajlandóak követni az I.R.A. valódi bűnözőit azzal, hogy földalatti terroristákká váltak.

"Spanyolországba mentünk"

A kékingesek története a westporti letartóztatásokkal véget is érhetett volna, de 1936 júliusában Francisco Franco tábornok egyik képviselője titokban találkozott O'Duffyval Dublinban. Franco tudni akarta, hogy a Fine Gael vezetőjét érdekelné-e, hogy a spanyol polgárháborúban a kommunisták ellen harcoló elvtársakból álló kontingenst állítson fel. O'Duffy megragadta a lehetőséget. Dacolva a kormánnyal, nyilvános felhívást intézett támogatásért, és megalakította az Ír Önkéntes Brigádot. *A válasz*- mondta - *őlyan gyors, nagylelkű és spontán volt, hogy ezt csak úgy tekinthetem, mint egy felhatalmazást arra, hogy folytassam a brigád megszervezését.* Egy héten belül 5000 ember állt a parancsnoksága alatt. A következő héten további ezer csatlakozott. A demokrácia még mindig habozott beavatkozni, mert a katolikus Írországbán a közvélemény olyan elsöprő többségben állt a spanyolországi nacionalisták ügye mellett, hogy még a leginkább kékinges-ellenes politikus is félt nyilvánosan bírálni O'Duff erőfeszítéseit.

Ennek megfelelően szeptember 21-én Spanyolországba hajózott, és nem sokkal azután, hogy megérkezett, találkozott Mola tábornokkal, a nacionalista erők főparancsnokával és magával Francóval, aki az ír vezetővel együtt személyesen volt tanúja az Alcazar, a hősies erőd felszabadításának, amely oly sokáig ellenállt a köztársaságiak ostromának. O'Duffy így lelkesülve tért vissza Írországba, Franco személyes biztosítékával, hogy kiképzést, ellátmányt, egyenruhát, fegyvereket és egy hajót bocsátanak rendelkezésére, hogy kék ingei a spanyol csatamezőkre jussanak. Eközben a dublini kormány elfogadta a "külföldi bevonulási törvényt", amely betiltotta az Ír Önkéntes Brigádot. O'Duffy nem ijedt meg, a terveknek

megfelelően folytatta a munkát, de a titkos munka további nehézségei mellett. A demokratikus hatóságok, amikor csak lehetett, szabotálták az erőfeszítéseit, de enyhítettek rajta, amikor megtudták, hogy ír kommunistákat toboroztak a spanyol köztársaságiakhoz; ha megengedték, hogy kedves marxistáik Spanyolországba menjenek, miközben megakadályozták, hogy a kékingesek is menjenek, akkor olyan képmutatónak kellett tűnniük, amilyenek voltak. Ahogy egy savanyú szőlőjű kormánypolitikus mondta: *A kormány aligha fog a külföldi sorozásról szóló törvényre hivatkozni O'Duffy tábornok és vidám emberei ellen, mivel valószínűleg rájöttek, hogy Spanyolország a legmegfelelőbb hely a mi ír Don Quijoténk számára. A spanyol polgárháború legalább valami hasznos célt szolgált volna, ha lehetővé teszi, hogy megszabaduljunk néhány vademberünktől mindkét fajtából.*"

Az olykor tolakodó hatóságok által megterhelt O'Duffy a több mint 6000 férfi közül, akik jelentkeztek az I.V.B.-hez, csak 700-at tudott sikeresen áthelyezni. A spanyol hadsereg mindössze egy hónapos kiképzése után a frontra küldték őket Ciempozuelosnál, ahol hónapokon át keserves lövészárokharcot vívtak, ahol éppúgy ki voltak téve az ellenséges tűznek, mint a zord téli körülményeknek. Március 13-án azonban az önkéntesek "túlléptek a célon", és olyan offenzívába kezdtek, amely a marxistákat megdöbbsentette. De az I.V.B. veszteségei is súlyosak voltak. A spanyolországi hadjárat volt a kékingesek utolsó hurrája. Miután saját hazájukban törvényen kívül helyezték őket, búcsúlövést adtak le a régi ellenségre, és az ír önfeláldozás vérével szentelték meg az ibériai földet. Ahogy O'Duffy írta: *A mi kis egységünk nem játszott, mert nem tudott, túlságosan kiemelkedő szerepet a spanyol polgárháborúban, de biztosítottuk, hogy hazánk képviseltesse magát a világkommunizmus elleni harcban. Kritizáltak, gúnyoltak, rágalmaztak bennünket, de az igazság, a jótékonyság és az igazságosság győzni fog, és az idő igazolni fogja indítékainkat. Nem kérünk dicséretet. Tettük a kötelességünket. Elmentünk Spanyolországba!"*

Az utolsó kék pólósok

Amikor a brigád hazatért, a második világháború már csak hónapok kérdése volt, és Írország hivatalos semlegessége megkönnyítette és hatékonyabbá tette a kék ingesek elnyomását. A mozgalom nevében végzett bármilyen munka szükségszerűen titkos volt. 1939. február 3-án O'Duffyval kapcsolatba lépett Oscar Pfaus, egy német ügynök, aki Írország régi ősellenségével, Nagy-Britanniával való háború esetén kapcsolatba akart lépni a Harmadik Birodalommal szim-

patizáló ír elemekkel. O'Duffy közvetítő lett Pfaus és az I.R.A.-ban maradt néhány titkos nacionalista között. Ezek a tárgyalások annyira titkosak voltak, hogy gyakorlatilag semmi sem maradt fenn a sikerükről vagy annak hiányáról. A háborús idők német-ír kapcsolatainak egy különös nyomára bukkantak azonban 1944-ben, amikor a brit haditengerészeti erők elsüllyesztettek egy tengeralattjárót az Atlanti-óceán közepén. Az úszó roncsok között ott volt az I.R.A. egyik tisztjének holtteste.

Ugyanebben az évben O'Duffy egészsége megromlott, és miután egész életében dinamikusan szolgálta faját, november 30-án meghalt. 52 éves volt. Bár a Kékingesek már majdnem kilenc éve megszűntek szervezetként létezni, halála szörnyű megrázkódtatás volt az ír nép számára. A nép érzelmei olyan széles körűek és hevesek voltak, hogy a kormány nyomás alatt érezte magát, hogy megadják neki a végső megtiszteltetést egy állami temetéssel. Így a "világ fasizmustól való megmentéséért" folytatott faji öngyilkos háború közepén emberek ezrei vonultak el a kékinges vezető holtteste mellett, jobb karjukat Hitler-köszöntésre nyújtva, Eoin O'Duffy iránti utolsó tiszteletadásként. Temetésének ír iróniája lenyűgözte a néhai tábornok régi bajtársait annak az ideológiának a fékezhetetlen erejéről, amelyért a harmincas években harc éveiben harcoltak.

A Kékingesek által megcélzott nemzeti egység és társadalmi harmónia a bukásukat követő évtizedekben nem valósulhatott meg Írországbán. Az elmúlt 50 évben az ír nép azt látta, hogy az észak és dél közötti szakadék egyre súlyosbodó sebbé vált az ország oldalán. Továbbra is vértenger ömlik az országra abból a borzalomból, amivé Belfast vált. Félelem és mélységes ellenségeskedés alkotja a kékingesek száműzetésének örökségét. Az I.R.A. terroristái továbbra is gyilkolnak és csonkítanak, miközben a liberális-konzervatív politikusok továbbra is csak beszélnek és beszélnek. Eközben egy felbecsülhetetlen értékű fehér nép kétségbeesik gyermekei jövője miatt.

Bár a kék pólósok már régen eltűntek, még korántsem felejtették el őket. Vérük és energiájuk hatással volt az ír tájra, és ugyanilyen mélyen az ír faji tudatosságra is. O'Duffy és légiói nem csupán a nemzet történelmének részei, hanem hozzátartoznak az Adolf Hitler által megkezdett és napjainkig tartó nemzetközi fehér ember feltámadási mozgalom nagyobb képéhez. De eljön az idő, amikor zászlajukat új kezek ismét felemelik a múlt porából. Akkor Írország újra élni fog, hosszú évek halála után. A történelem szellemei újjászületnek, és a Kékingesek dalai újra felcsendülnek.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFGABENORGANISATION

November 1944 Gegründet 1933 20. April 2019 02:00

Der Kampf geht weiter !

Seitdem Hitler nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 in die nationalsozialistische Bewegung wieder als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Abendete von Massenmord, Vertreibung, Verfolgung und Verleumdung haben nicht ausgerottet, das kann die gesamte Welt unserer hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu entdecken.

Alle Nationalsozialisten und sonstige arbeitsfähige Volk- und Kampfgemeinschaften sollten sich an der Erhaltung unserer weisen Führer.

Die Bewegung ist eine nicht gewöhnliche, aber die Gefahr des biologischen Völkermord ist heute auch viel größer als in der Vergangenheit.

Der wertvollste Gegenstand ist aber dabei, das Volkstum – gegen alle weisen Führer (?) – zu beugen. Seine Mitleid und Empörung, Überforderung und Ausgrenzung.

Ob "legal" oder "illegal", ob in Wahlkampf oder in Kampfkampf, ob als Propagandamittel, handlich oder auf einem hochentwickelten anderen Art: Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hail Hitler!
Gottfried Lauck

ÚJ REND
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Frontjelentés
Interjú Mollyval**

Harmadik rész

NSK: A jelenlegi projektjeid nyilvánvalóan filozófiai és művészeti vonatkozásúak.

Kérem, írja le, hogyan vélekedik az ilyen témáknak a politikában betöltött hatásáról.

Molly: Adolf Hitler és az Emberiség Hadseregére (www.mourningtheancient.com/truth.htm) koncentrálok. Most 21 oldalnál tartok, és még nagyon sok tennivalóm van. A második világháború tanulmányozása az információk abszolút átlátszója. Az ember információit keres egy dologról, és talál meg két dolgot, amit kutatni kell. Kicsit olyan érzés, mintha régész lennél, aki feltárja az eltemetett múltat. Egy olyan múltat, amelyet inkább nem szeretnénk felidézni hozzá. Ismét az internetek.

the NEW ORDER
Number 179 (2021) Founded 1978 April 26, 2022 (124)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware entrepreneurs and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind: every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottfried Lauck

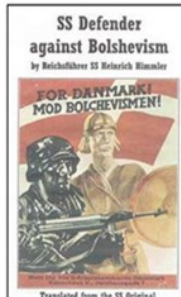
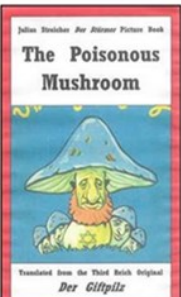
Az NSDAP/AO a világ legnagyobb Nemzetiszocialista propagandaszállító!

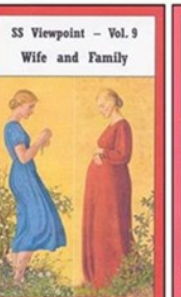
Nyomtatott és online folyóiratok sok nyelven

Könyvek százai sok nyelven

Webhelyek százai sok nyelven

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!

